

**Afgietsel
Van
De Dood**

Voor mijn vader

Voor mijn moeder

**Afgietsel
Van
De Dood**

Eddie Singer

Schrijver: Eddie Singer
Coverontwerp: Eddie Singer
ISBN: 9789402177688
© eddiesinger-2018
© gedichten door M.E.

Google mijn website!
BraveNewBooks.nl/Eddie Singer

AFGIETSEL VAN DE DOOD

"....Heb geen vrees....Nu De Dood is geweest...."

1 De Dood Van Een Kind

I.

De sfeer is meedogenloos.

Aan het verdriet valt niet te ontkomen.

Alsof er een zware zwarte mantel boven de hoofden en harten hangt van allen aanwezig.

De kerk is afgeladen met rouwenden. Familie, vrienden en bekenden, klasgenootjes en clubgenootjes. Sommigen komen elke week in de kerk. Sommigen zijn er nog nooit geweest. En sommigen komer er alleen om leven te zegenen of liefde te vieren....of om te rouwen om de doden.

Vioolmuziek kabbelt zachtjes op de achtergrond.

Dan gaan de grote kerkdeuren open en de kist met dragers komt binnen. Een onmogelijk moment in het leven. Een optocht van een onomkeerbare realiteit. Een onwerkelijke laatste scène uit een film over een klein jongetje. Een film die avondvullend had moeten zijn.

De directe familie loopt achter de kist. Langzaam wordt de sobere, kleine kist naar voren gedragen. Elke keer als de kist een rij passeert volgt er een zee van tranen en gesnik. Het is daadwerkelijk pijnlijk om te zien. Leed is van dun glas gemaakt.

Kinderen horen niet te sterven....en toch gebeurt het....

Het gebeurde met de kleine Danny. Negen jaar oud....jong....

De spreker kijkt rond in de kerk. Hij zucht diep. De laatste keer dat hij hier kwam, was voor een bruiloft. Uit dat huwelijk kwam Danny voort. Nu is hij weer hier.

Het is Danny's oom, Oom Arthur. Zijn lievelings-oom.

Aan deze kant van de kerk komt het gevoel van verdriet als een lawine over hem heen. Honderden waterige en betraande ogen kijken hem aan. Hij rommelt in de papieren van zijn speech. Heeft hij de juiste woorden aan het papier toevertrouwd? Is die ene anekdote wel gepast? Valt dit vreselijke verlies wel te vangen in woorden?

"Vandaag gaan we allemaal een beetje dood...."

Ooh....was dit wel de goede openingszin?

Maar....onzichtbaar voor de rouwende gemeente....verschijnt een schaduw. Een schaduw die richting de kist van een klein overleden jongetje beweegt, waar zijn kleine zieltje zich stierlijk zit te vervelen.

Het is....

"Pssst....Danny? Ik ben het....De Dood....Ik kom je halen."

De stem klinkt kalm. Geruststellend. De stem klinkt....bekend.
Alsof die stem er altijd al geweest was.

"Moet ik nu uit de kist komen?"

Danny's ziel wordt geroepen door De Dood en zijn ziel beantwoordt de roep.

"Ja....Het is tijd om te gaan. Je bent klaar hier." sprak De Dood onherroepelijk.

"Hèhèè...k dacht dat het eeuwen ging duren..." zei de kleine ziel.

Zachte vriendelijke woorden helpen. De kinderziel steekt z'n handje uit. Het zieltje weet dat het in goede handen is. Het weet dat het zo hoort.

"Mag ik mama nog gedag zeggen? En papa....?" vraagt de jonge ziel onschuldig. De herinneringen en sporen van het recente leven zijn nog sterk aanwezig in het onstoffelijke deel van het overleden kind.

"Dat is tegen de regels, jonge ziel...maar wacht...ik zie een weg."

Vooraan zitten Danny's vader en moeder en grootmoeder. Zijn broertje en zusje zitten tussen hun ouders in. Grootmoeder is nog een kwieke vrouw. Nog redelijk jong ook voor een grootmoeder. En toch heeft ze al vele dingen gezien in haar leven. Ze heeft een gave. Danny's grootmoeder kan 'achter het leven' kijken. Ze heeft 'het zicht'. Danny's grootmoeder knijpt plotseling hard in de hand van haar dochter.

"Suze...ik zie...Danny...Hij staat naast de kist." fluistert grootmoeder.

Suze...Suzanne, weet dat haar moeder 'het zicht' heeft. Dat ze kan zien wat anderen niet kunnen zien. verschijningen....overleden mensen. Grootmoeder ziet ze.

"Wat...?!" fluistert Suzanne terug. Haar broer is zijn toespraak aan het houden. Ze was intens naar hem aan het luisteren. Het zijn mooie woorden, maar ze kent haar moeder door en door.

Als zij zegt dat ze iemand 'ziet', dan ziet ze iemand die niet gezien kán worden. Meestal is die persoon dood....

"Hoe is het met Danny? Is hij okay?" fluistert Suzanne hard. Ze zou de vraag wel willen schreeuwen, maar dat zou de hele kerk op z'n kop zetten. 'Is hij okay?' is ook wel een vrij vreemde vraag om te stellen over iemand die overleden is. Het toont wel aan dat ouders zich altijd zorgen maken over hun kinderen. Altijd en voortdurend. Dat stopt niet. Dat stopt nooit.

Ook niet nadat De Dood een zeer nadrukkelijk visite-kaartje heeft achtergelaten.

Op een lege kinderkamer zal altijd een nachtlampje branden. Er zal altijd zuchtend en met smart langgelopen worden. Er zal altijd pijn en verdriet zijn...in die lege kinderkamer.

Suze's moeder, Georgette geheten, pakt haar hand nog steviger vast. "Danny zwaait. Hij lacht. Hij is niet verdrietig. Danny is...." en dan zwijgt ze.

Danny is niet alleen, wilde Georgette zeggen. Zij ziet de zwarte hand van de zwarte gestalte die op Danny's kinderziel rust. Georgette weet dat die hand van De Dood is. Ze zag zijn statige verschijning, gekleed in een 'klassieke zwarte mantel met kap'. Dit vertelt ze maar niet aan Suze.

"Hij ziet er gelukkig uit, Suzanne." zegt Georgette, met een klein glimlachje op haar lippen.

Maar het is waar wat Georgette zegt. Hoe onrechtvaardig Danny's overlijden ook is, wie er ook bij hem staat, een ziel kan wel degelijk gelukkig zijn.

Zielsgelukkig zelfs.

Het is een gedachte die zeker niet ontoelaatbaar is....In het geheel der dingen....In het leven en de tijden van De Dood.

En als de storm is gaan liggen, blijft één ding recht overeind.
Onaantastbaar. Onvermijdelijk. Onuitwisbaar. En onvergetelijk....

...Het Afgietsel Van De Dood....

II.

"Kijk, Dood....Oma zwaait terug....en mama ook....Cool!"

En sommige zielen zijn kinderlijk blij met iets kleins.

"Ik zie het....Maar het is tijd....We moeten gaan."

"Okay....ik ben nu ook wel een beetje moe." gaapt kleine Danny.

En De Dood en de jonge ziel verdwijnen langzaam in het niets.

Terwijl Danny en De Dood verdwijnen, worstelt Oom Arthur, Suze's broer, met woorden en tranen. Het erge is, is dat hij over een paar regels bij de anekdote aankomt. Hij kan 'm overslaan....valt niet op in de toespraak. Hij besluit in het diepe te springen.

"...En ik weet nog goed dat Danny en ik in de dierentuin liepen. Het was tijdens het jaarlijkse familie-uitje. We waren de anderen zogenaamd kwijt. We dwaalden wat rond en kwamen in de binnenverblijven terecht....dachten we. Er stond een deur open die eigenlijk dicht had moeten zijn. Ik wilde weer naar buiten en Danny ook. Dus we gingen door dit smalle deurtje naar buiten....dachten we. We waren wel buiten....maar niet alleen dat....We stonden buiten....in het leeuwenverblijf....Ik keek recht in de ogen van enkele leeuwen. Ik pakte langzaam Danny's handje, die had de leeuwen nog niet had gezien, en liep rustig achteruit. Terug naar het smalle deurtje...."

Oom Arthur houdt even in. Stopt even met praten. Speeches schrijven kan hij niet. Vertellen des te beter. De hele kerk houdt dan ook z'n adem in. Dit was een spannend verhaal!

"We liepen muisstil terug naar het deurtje wat eigenlijk dicht had moeten zijn. Op dat punt zag Danny Tante Jenny, mijn vrouw, boven ons. Ze keek naar de leeuwen beneden in de leeuwenkuil. 'Heeeyyy Tante Jenny!' riep Danny toen keihard. De leeuwen kwamen nu meteen in beweging. Ik greep Danny en rende nu naar het kleine deurtje en toen we erdoor waren gooide ik die meteen hard dicht. Ik hoorde de klauwen op de deur slaan en het gebrul van de leeuwen....We waren net op tijd. Ik vrees dat Danny daar zijn kattenallergie heeft opgedaan. sorry, Jan en Suzanne....jullie zijn kattenmensen....Na die dag niet meer....En nu....nu zijn we verdrietige en gebroken mensen."

Jan en Suzanne kijken elkaar aan. Hun blikken naar elkaar zeggen 'Wist jij dit?'. Ze halen allebei hun schouders maar op.

Er klinkt wat gelach en gehuil door elkaar heen. Huilende mensen die lachen. En lachende mensen die huilen.

Oom Arthur spreekt nog wat woorden van ontzetting, troost, moed en steun uit....en een afsluiting. Hiervoor moet hij diep ademhalen. Zijn keel voelt dik aan.

"Goede reis, Danny, Hij die de leeuwenkuil heeft overleefd. Neem onze herinneringen en liefde mee. Op een dag zien we elkaar weer."

Oom Arthur kust met zijn hand de kleine kist. Hij geeft zijn toespraak aan zijn zus en gaat weer naast zijn vrouw Jenny zitten.

"Lieverd...." zegt Jenny zachtjes. "Dat was zo mooi....de dierentuin....zo erg ook. Er zaten wel tien leeuwen in de

leeuwenkuil." Oom Arthur zucht. "Lang niet zoveel leeuwen als hier in deze kerk." Jenny kijkt hem vragend aan. "Nu is er nog medelijden en rouw." verklaart Oom Arthur zijn nader. "Straks bitterheid en verwijten. Ik heb het vaker gezien." fluistert Oom Arthur. Jenny zucht nu ook. "Ik weet het....Nu hebben ze nog geen honger." constateert ze met een pijnlijk gezicht.

Een rij van rouwenden en hun troostende woorden in het rouwcentrum. Het zijn er zoveel. Zoveel rouwenden. Zoveel woorden. Alle klasgenootjes van Danny en alle leerkrachten, teamgenootjes van de voetbalclub en de trainers en andere leden zijn er. Als er iets is wat op kinderen een diepe indruk maakt, is het wel een rouwdienst en een begravenis. Collega's van het werk zijn er, vrienden, familieleden, burens....én....als laatste....de dader....de man die Danny doodreed.

Uiteraard niet met opzet.

De man ziet er uit alsof hij bij elkaar wordt gehouden door ijzerdraad en plakband. Behoorlijk uit elkaar geslagen dus. Als Miserabel een koninkrijk was, dan liep hier de koning van Miserabel....Of eerder de meest miserabele onderdaan er van. De vrouw van de dader staat schuin achter hem en ondersteunt hem. De man vroeg keurig toestemming of hij vandaag bij de afscheidsdienst van Danny mocht zijn. Het was nogal een afweging voor de familie.

De man ziet lijkbleek. Zijn spijt was al groot. Het is nu kolossaal. Desondanks richt hij zich tot de familie.

"Ik heb nauwelijks woorden....Het is niet goed te maken met woorden....Jullie moeten er mee leven....Ik....ook. Het spijt me. Het spijt mij zo...."

De stilte die op zijn woorden volgde was het teken voor hem om te gaan. Hij heeft gezegd wat hij wilde zeggen. Min of meer. Ook deze man zal hier elke dag mee moeten opstaan voor de rest van zijn leven.

Een dood grijpt soms akelig om zich heen.

De dader, de onbedoelde dader, loopt weg. De hand van zijn vrouw steunt hem in de rug. Als zij er niet was, was er niemand voor hem. Behalve dan de zichtbare en onzichtbare haat en woede.

Suzanne kijkt hem met gemengde gevoelens na. Bij Jan sluimert nog steeds boosheid. Menselijk zijn heeft vele facetten. En vergeven is een onderbelicht facet. Een zeldzame kunstvorm die weinig publiek trekt. En vergeving vindt altijd plaats in kleine achteraf-zaaltjes.

"Het is goed." roept Suzanne hem plotseling en onverwacht na.

De dader en zijn vrouw draaien zich om. De woorden van Suzanne waren als een soort verlossing. En volkomen onverwachts. Hij wordt niet minder bleek, maar de onzichtbare last die op hen beiden drukt....op hen allen eigenlijk, wordt zichtbaar iets lichter. Iets.

De man is nu minder een dader. Hij knikt nauwelijks zichtbaar. Een zucht van verlichting verlaat hem. De man draait zich weer om en loopt verder. De pas is iets lichter. De schouders hangen wat minder. Zijn vrouw glimlacht een klein beetje. Een 'dank je wel' is in haar ogen te lezen. Ogen die, net als de ogen van Suzanne, veel gehuild hebben.

Andere tranen. Andere redenen.

"Is het goed?" vraagt Jan zich af, als de man en vrouw door de kerkdeuren verdwenen zijn. "Ja, Jan. Het wordt nooit meer beter, maar het is goed." Suzanne haalt soms de blokkades bij Jan weg. Er is altijd wel iets waar iemand over twijfelt. Suzanne helpt Jan los te laten. En loslaten wil niemand. Iedereen wil liever vasthouden. Want vasthouden is veilig en vertrouwd.

"Weet je nog....toen Danny's konijn, Einstein, dood ging?" Suzanne roept een oude herinnering bij haar man naar boven. Jan denkt even na. Elke herinnering aan Danny is pijnlijk, beseft hij ineens. "Hij was inderdaad erg verdrietig. Jij praatte toen met hem....over leven en dood....Je had iets gevonden om hem te troosten. Een woord, een begrip....hoe noemde je dat toch ook al weer? Was zo geweldig." Suzanne denkt even na. Jan weet het al. Wat hij toen zei tegen Danny, waart al dagen rond in zijn hoofd. Steeds luider en luider.

"Het Grote Weerzien." zei Jan met een brok in zijn keel.

"Dat was het! Het Grote Weerzien." herhaalde Suze haar manlief.
"En toen ging Danny weer buitenspelen....na dagen van stilte en verdriet." Suze gaat voor haar man staan. "Het Grote Weerzien geldt nu voor ons." haar woorden verschijnen nu letter voor letter voor de gebroken spiegel van zijn ziel. Jan ziet de reflectie.

"Het Grote Weerzien...." herhaalt hij traag.

Langzaam omhelzen de man en vrouw elkaar. Jan en Suzanne zuchten. Ergens wil een traan naar buiten. Het zal niet de laatste zijn. Niet vandaag. Niet de rest van hun leven.

"Danny ging daarna weer buiten spelen." zegt Suzanne. "Wij moeten straks ook weer spelen. Onze andere kinderen ook....en die man en zijn vrouw ook weer. Die man haten....het zal ons alleen maar blokkeren....en hinderen in onze verwerking."

Suzanne pakt na haar wijze woorden Jan's hand. "Waar Danny nu is, is hij okay. Echt. Geloof me." Het rotsvaste geloof straalt uit Suze's ogen. Jan kijkt haar aan. Er gaat plots een lichtje branden bij hem. "Je moeder....heeft Danny gezien. Ja toch?" Jan moest altijd wat lachen als Georgette weer eens pas overleden mensen zag. Hij maakte er flauwe grappen over. Iets met dansende schimmen of vage witte vlekken op het behang.

Maar nu lacht hij niet. Integendeel. De tranen staan in zijn ogen. "Hoe....hoe is het met hem?" vraagt hij voorzichtig.

"Het gaat goed met hem, Jan. Erg goed." Het was Georgette, Jan's schoonmoeder. Ze kwam stilletjes bij hen staan. "Hij is....in goede handen."

Eigenlijk weet ze dat niet helemaal zeker. Ze kan zielen zien, zeker. De Dood heeft ze echter nog nooit eerder gezien. Ergens heeft ze wat twijfels, wat angst. Maar ze laat niets merken. Alles en iedereen is zo breekbaar nu.

"In goede handen?" vraagt Jan hardop. "Wie zorgt er dan voor hem?"

Hij krijgt geen antwoord....Want niemand in leven, weet het exacte antwoord.

Ook de man die nu zachtjes aankomt schuifelen, weet het niet. Maar hij gelooft rotsvast in zijn overtuigingen.

III.

"Dit enorme verdriet raakt ons allemaal." Het was de priester van de kerk, Eerwaarde Duif. Hij komt bij Jan en Suzanne staan. Leden van zijn kudde, zijn gemeente.

"Danny is in goede handen, in de handen van De Heer, lieve Jan en Suzanne." en de Eerwaarde kijkt omhoog en slaat een kruisje.

Georgette moet hardop lachen, ook al weet ze dat het behoorlijk ongepast was. Ze kon het niet helpen. Eerwaarde Duif heeft altijd al moeite gehad met Georgette. Alsof ze meer weet dan hij. Omgekeerd had zij ook moeite met de Eerwaarde. De beste Duif zucht maar eens diep. "Het Geloof...noemen we ook wel eens 'Overtuiging'." zegt hij gewichtig. "Ik ben er van overtuigd dat Danny in de goede handen van De Heer is. De gedachte geeft mij, en hopelijk meerderen hier....een gevoel van vrede. Het verzacht het verdriet. Sorry, maar geen sorry."

Dat laatste klonk nogal venijnig voor Eerwaarde Duif's z'n doen.

"Als God zwijgt, dan spreken zijn helpers op Aarde. Niet Zijn woorden, maar hun interpretatie van Zijn woorden." antwoordt Georgette hem. Min of meer net zo venijnig. Een vleugje cynisme kan haar niet ontzegd worden. Hier en daar klinkt een diepe zucht. "Ik ben gezegend...en soms vervloekt...met de gave om overledenen te zien, Eerwaarde. U zou daar blij mee moeten zijn." begint

Georgette, een beetje uitdagend. "Dat bewijst dat er een 'Hiernamaals' is. Toch?" Georgette is dan wel wat ouder, maar zeker niet seniel. Haar toon is scherp. Ze spreekt vurig en overtuigd. De Eerwaarde zwijgt met tegenzin. Zijn gezicht echter spreekt bijbeldelen.

"Ik heb Danny net gezien....en hij was niet alleen. Er was iets....of iemand....bij hem. Danny zwaaide. Hij was tevreden en leek zelfs gelukkig. En daarna....vervaagde hij. Ik heb het gezien! Dát is mijn overtuiging. Mijn zegen. Mijn vloek." Georgette klinkt eventjes pittig. Jan en Suzanne kijken dan ook met grote ogen naar haar.

De Eerwaarde glimlacht fijntjes na haar woorden. "Dan hebben we beiden onze zin. Onze nabestaanden gaan ergens heen. En mét een begeleider dus....ik vermoed een engel." Eerwaarde Duif is óók zeker van zijn zaak.

Georgette kon een sarcastisch lachje maar net onderdrukken. "Het wezen wat ik zag....leek meer op De Dood. Hij was volledig in het zwart en zijn gezicht was niet te ontwaren." Georgette maakt een 'einde discussie-geluidje' en loopt parmantig weg. Niemand wint met deze discussie.

"U kent Georgette...." is min of meer de verontschuldiging van Suzanne naar de priester toe. "Ik heb haar nog nooit op een leugen kunnen betrappen. Ik twijfel niet aan haar woorden....maar ook zeker

niet aan uw goede intenties, Eerwaarde Duif. Dank u." Suzanne valt niemand af met haar woorden. Het verdriet van haar verlies, hun verlies, vraagt al haar aandacht, al haar gedachten. Als zij breekt, breekt iedereen, is haar angst. Suzanne wil de rest van haar leven alles en iedereen bij elkaar houden. Dat is haar missie!

De Eerwaarde schudt wat handen en belooft van de week langs te komen bij het rouwende gezin. Duif is zeker geen slecht mens. Als priester moet je ook maar je kudde veilig langs de wolven zien te loodsen.

De Eerwaarde is geen held....maar is wel gezegend met moed.
En dat telt uiteindelijk!

IV.

"De Dood?" vroeg Suzanne in de auto, op weg naar huis. "Ik kan niet echt gerust zijn met die woorden, Mam." en ze bijt op haar onderlip. Georgette zucht diep en kijkt naar buiten, naar de wereld die zonder haar kleinzoon, zonder Danny, blijkbaar gewoon doordraait.

"Wat ik zag....kon niets of niemand anders zijn dan De Dood." antwoordt Georgette gelaten. Dan is het een tijdje stil. Jan rijdt. Zijn gedachten vechten met zijn aandacht voor het verkeer. Gelukkig is het te druk om onbedachtzaam het gaspedaal in te trappen.

"De Dood...." gaat Georgette verder "....knikte vriendelijk naar mij....en klopte vol liefde op de schouderjes van Danny. Daarna gaf Danny....hem een hand en verdwenen ze. Ik zeg alleen wat ik zag. Ik ben echt niet gek." Georgette maakt een vuist voor haar mond. Voor het eerst zag ze 'de ziel' van iemand die haar heel dierbaar was. Een kleinkind! En voor het eerst zag ze....De Dood.

Beide verschijningen brengen haar van slag. De één omdat het haar kleinkind was....De ander omdat het De Dood was. Het ene bezorgt haar verdriet. Het andere bezorgt haar angst.

De mens is een vluchtdier....De Dood bezorgt haar de neiging, de drang, het verlangen om te vluchten. Het roept zoveel vragen op bij Georgette. Nog meer dan de eerste keer toen ze de ziel, of schim, zag van een overleden iemand.

Ze was toen een kind van tien jaar oud. Georgette hield het jaren en jaren voor zich. Háár oma wist het. Zij zag het aan de kleine Georgette. Zij had ook deze vloek en gave namelijk. Om degene te zien die de wereld verlaten heeft is één ding. Om degene, of datgene, te zien die de ziel ophaalt om de wereld te verlaten....is iets wat haar realiteit volkomen onderuit haalt. Niemand had haar gewaarschuwd dat dit zou kunnen gebeuren. Er lag geen handleiding voor haar klaar. Geen labeltje met voorschriften. En er zijn geen hulplijnen. Ja, misschien nu...'ZietUZielen.nl' of zoiets. Maar vroeger, in haar jonge jaren in de tijd, waren dat soort dingen er niet.

"Danny is in goede handen." besluit Georgette ferm. "De Dood zelf is geen vijand of zo...." De oude en wijze vrouw spreekt haar gedachten vrij uit. Suzanne en Jan kijken bedenkelijk. Het heeft hen en de andere familieleden anders wel veel pijn en verdriet opgeleverd. En een onbeschrijflijke leegte. Alsof ze Danny's naam roepen in de echoput...alleen komt er geen echo. Er komt niets.

"De Dood is eerder een....begeleider. Een soort engel....die je ziel ophaalt....naar een betere plaats brengt....Het Hiernamaals." zegt ze blij. Een soort van blij. Blij...achtig.

Dan vervalt Georgette in een nadenkend zwijgen en er valt een doodse stilte. Iedereen is met hun gedachten ergens anders. Vast in het Land van Herinneringen. Om de dingen te herschikken en te herbeleven. De verkeersgeluiden vullen de auto.

Het beseef van hun grote verlies daalt langzaam in.

Niet voor het eerst. Niet voor het laatst.

Hoe vreemd dat alles doorgaat in het leven. Een leven vol nabestaanden. Niemand heeft het eeuwige leven. Het blijkt maar weer keer op keer.

Op een dag is Georgette zelf klaar met het leven....Dan weet ze in ieder geval wie haar ziel komt halen.

Ze zal hem niet vrezen....

Want nu heeft ze hem gezien...

Nee...ze zal hem niet vrezen.

Eerste Intermezzo

De Akker Des Doods

I.

In het ziekenhuis...

"En wie zorgt er dan voor Teddy als ik er net meer ben?"

De Dood is even stil. Hij kijkt naar Teddy de Teddybeer en dan weer naar het jongetje en maakt dan een hoogst ongebruikelijke en vreemde keuze.

"Jij zorgt voor Teddy!"

En De Dood pakt warempel de ziel uit Teddy de Teddybeer. Teddy lacht als hij ontdekt dat hij tot leven gekomen is als een soort zieltje. Blij slaat hij zijn berenpootjes om het jongetje heen.

De Dood kijkt zeer tevreden. Wie zei dat De Dood onachtzaam was? Wie?! De Dagen van het grim en het grauw zijn geweest. Voorbij. Een gepasseerd station. Er is geen voorzorg. Er is echter wel nazorg. Zielennazorg!

"Zijn jullie klaar om mee te gaan?" vraagt De Dood dan ook enthousiast. "Ja, Meneer Dood. Waar gaan we heen?" vraagt het jonge zieltje nieuwsgierig. Niet bang...maar nieuwsgierig.

"Het is Meneer Dé Dood...niet Meneer Dood." antwoordt De Dood vriendelijk. "Meneer Dood ben ik niet overigens. Ik weet niet precies wie dat wél is, nu we het er toch over hebben. Ik kan hem nooit vinden. Maar goed...Nu gaan we naar mijn kantoor. Jullie moeten ingeschreven worden in 'Het Hiernamaals'. Jij én Teddy. Al dat papierwerk ook...Vroeger was het allemaal makkelijker. Tegenwoordig zijn er werkelijk overal formulieren voor."

De Dood heeft het blijkbaar niet makkelijk en moet zien te dealen met de bekende papierwinkel. Klagen over de gang van zaken is echter heerlijk. Niet bepaald een onbekend fenomeen in menig beroepssector.

Dan, vanuit het niets, opent De Dood een zwart gordijn. Achter dat gordijn is een lange, donkere tunnel. Met op het eind het bekende licht...Het licht van Het Hiernamaals!

"Waaaauuwww....licht! roept het jonge zieltje blij.

"Wacht maar tot je de ballenbak ziet, jonge ziel...en Teddy.

Het Hiernamaals is bijna net zo als de IKEA....hoewel de keuken nog wel wat verbeterpunten heeft." De Dood kriebelt wat aan zijn kap na zijn bedenkingen geuit te hebben. "We gaan, knul!" zei hij maar tenslotte.

De Dood en het jongetje lopen hand in hand door de lange gang. Eindelijk komen ze aan bij het licht. Duurde even. Ze stappen erdoor

heen....en zijn in Het Hiernamaals....Althans...bij de Aankomsthal van Het Hiernamaals...

'Het Hiernamaals'....Het is er als een nieuwe wereld. Als een andere dimensie. Alles is er wit. De vloeren, de muren, de deuren, de trappen, de pilaren, de stoelen en de tafels....alles. Alles is wit zodat niemand in paniek raakt. Daarom is het er wit, en niet beige of gebroken wit.

Het jonge zieltje ziet vele mensenzielen staan of rondlopen. De zielen hebben ook allemaal witte kleding aan. Net allemaal een beetje andere kleren, maar wel wit. Het jongetje kijkt naar zijn kleren. Een korte broek met bretels, een klein overhemdje...die zijn ineens ook wit. Zelfs zijn schoenen en sokken. Zelfs Teddy is wit.

"Die kant op, mijn kleine dode vriendje." en De Dood wijst naar een bordje waarop staat: 'Nieuwe Zielen', met een wijzende pijl eronder. "Ik moet nog terug...terug naar het ziekenhuis. Er is nog iets wat ik moet afhandelen."

De Dood kijkt even om zich heen. "Daar, kijk! Daar is Danny! Ga maar met hem samen in de ballenbak spelen. Ik kom zo terug voor jullie."

De Dood ziet het jonge zieltje enthousiast naar de ballenbak en naar Danny rennen. De kinderzielen begroeten elkaar alsof ze elkaar al

eeuwen kennen...misschien is dat ook wel zo. Zielen ontvrienden zelden.

De Dood zucht. Hij moet terug. Terug naar de akker des doods...het ziekenhuis. Er ligt iemand op sterven. Iemand waarover niets bekend is. Iemand die door 'Het Systeem' is geglipt. Iemand waarover misschien onderhandeld moet worden...met...Het Leven....De Dood's tegenpool.

Stervenslied:

...Langzaam Sterven Is Als Dwalen Door De Mist...

...Van Heden en Verleden...

...Of Als Drijven Op Het Water...

...Soms Stormachtig...Soms Als Een Rimpelloze Zee

...Eenzaam Zwerven Over De Velden Van De Dood...

...Maar Op Een Moment Voel Je Een Onbekende Deur...

...Of Voel Je Een Onbekende Zachte Oever...

...Dan Zal De Mist Optrekken En Zal De Zon Doorbreken

...En Dan Ben Je Er...

...Je Kan Loslaten...

II.

Haar familie staat om haar heen...om haar sterfbed heen.

Hedwig...ze is een jonge vrouw. Ze is een echtgenote. Ze is ook een moeder. Ze kan dood gaan...maar ze kan ook heel misschien blijven leven. Niemand weet het zeker. Maar het ziet er niet echt goed uit voor haar.

Het Leven stond al in de hoek van de ziekenhuiskamer te wachten.

Het Leven is...het allermooiste wezen wat iemand zich kan bedenken. Ja, Het Leven is een vrouw...zo mooi, zo schoon, zo puur. Het Leven geeft licht. Het geeft liefde. Het geeft...leven.

De Dood verschijnt plotseling naast haar...en struikelt bijna bij zijn 'entree'...

"Fuck...die mantel moet ingekort worden." moppert hij. Met zijn zeis raakte De Dood bijna Het Leven. Subtiel duwt ze het dodelijke gevaarte met haar wijsvinger van haar af. "Sorry." zegt De Dood verontschuldigend. "De zeis is nu eenmaal mijn gimmick." Het Leven knikt enigszins begrijpend. Ze kijkt naar het bosje witte bloemen in haar handen...die witte bloemen zijn haar 'gimmick'. En soms een witte staf met een witte bol. Maar die bewaart ze voor speciale gelegenheden.

Met een bedroefd gezicht kijkt Het Leven intussen naar het schouwspel wat zich voor hun ogen afspeelt.

"Hoe staan we ervoor?" vraagt De Dood op nogal lompe wijze.

"We?" fluistert Het Leven en ze zucht licht geïrriteerd. "Hedwig is een 'glijper'...Het is niet meer aan...ons...of ze sterft of leeft."

Het Leven wil uiteraard dat Hedwig blijft leven. Voor De Dood maakt het niets uit. De Dood haalt alleen maar de ziel van de overledene op. Maar Het Leven...Het Leven wil dat alles blijft leven.

"Haar ziel danst op de uiterste randen van een vlijmscherpe dolk...'Glippers'...ik haat het. Hoe alwetend zijn we nog?" Het Leven is niet blij met de procedure en treurt om de gang van zaken. "Er zijn ook steeds meer glippers." klaagt De Dood mee. "Er zijn zoveel mensen tegenwoordig, zoveel onduidelijkheden. Ik bedoel maar, af en toe een memootje 'Van Boven' met een naam en een vraagteken, kom op zeg. Het lijkt ook wel of iedereen dood gaat tegenwoordig. Aanslagen, ongelukken, schoolschietpartijen....Het moet wel snel gebeuren in ieder geval...ik heb enorme wachtrijen en wachttijden ook eigenlijk..." De Dood denkt praktisch, denkt zwart/wit. Hoewel....denkt zwart voornamelijk.

"Heb je dan geen enkele compassie?" Het Leven grijpt hem plots bij de arm. De tranen staan haar nader dan een levenslustige glimlach. De Dood is even van slag. De enige die De Dood in de war kan brengen is Het Leven. Hij heeft...gevoelens voor haar. Vergaande gevoelens. Maar verborgen gevoelens.

"Ik moet era's lang al dealen met verdriet." antwoordt De Dood...vrij gevoelloos. "Mijn taak is simpel: Haal de ziel op, schrijf ze in in Het Hiernamaals....waar ze blijven totdat jij ze ophaalt voor de eventuele vervolgsereis van de gelukkige ziel in een nieuw leven. De Dood

zelf rouwt niet, biedt weinig tot geen troost. Ik ben slechts een voertuig...ik ben geen therapeut."

De Dood reageert wat narrig. Al era's lang snapt hij de houding van Het Leven niet. Het Leven viert het leven. Elk leven. Maar De Dood viert de dood niet. Hij verzamelt enkel zielen. Plakt er geen etiket van vreugde of verdriet aan vast.

De dokter komt ondertussen de kamer ingelopen en kijkt bezorgd. De sfeer was al aan het afbrokkelen. De weinige hoop die er was, glipt langzaam door de vingers van de aanwezigen...zoals zand uit een vuist vol zand loopt.

De dokter kijkt iedereen aan. "Dit is het punt waarop ik als arts moet zeggen..." De dokter moet even ademhalen. Hij wil geen voorbode van het slechte nieuws zijn. Dat is hij in dit geval wel. "...Dat het niet meer in onze handen is. We kunnen niks meer doen voor Hedwig. Ik zal eerlijk zijn...ik geef haar weinig kans...." Zijn woorden komen hard aan bij de aanwezigen.

Het Leven en De Dood spitsen hun oren. De gezichten aan het bed stralen alles uit wat maar te bedenken valt. Opa en oma zijn gelaten en voelen plots hun jaren zwaarder wegen dan ooit. Hedwig's man was al gebroken....en is nu ook ontdaan van de weinige hoop. Haar kinderen echter weigeren haar los te laten. Het is soms wat kinderen doen....

De dokter verlaat de kamer, maar stopt in de deuropening. "Ik ben vlakbij...voor het geval dat..." Hij maakt zijn zin niet af. Hij wil het niet zeggen, maar er is maar één ding waar ze hem voor kunnen roepen....om het overlijden en het tijdstip daarvan vast te stellen.

De Dood kijkt Het Leven aan. "Het glas van haar uurwerk is gebroken....Ik geloof dat Hedwig met mij mee gaat." zegt hij vrij vlak en kil. Het Leven slaat haar hand voor haar mond.

"Om dit soort dingen haat ik jou." zegt Het Leven bitter. De walging in haar stem verbloemt ze niet. "Het is niet altijd het recht van de sterkste wanneer het op leven of dood aankomt." zegt ze geëmotioneerd en Het Leven slaat De Dood op zijn arm met haar witte bloemen en verlaat verdrietig de ruimte.

De Dood wil nog wat zeggen...maar zijn hand grijpt in het niets. Hij staart in een leegte. Het Leven is weg, verdwenen, terug naar haar eigen dimensie...en...zoals bijna altijd, teleurgesteld in De Dood. "Shit." mompelt De Dood. "Nou ja...daar deal ik later wel mee. Eens zien wat we in huis halen." en De Dood grijpt de ziel van Hedwig uit haar steeds minder vechtende lichaam.

De apparaten die Hedwig omsingeld hadden, gaan af met alle toeters en bellen. In de dimensie, de zone, het schemerige gebied waar De Dood en Hedwig's ziel nu zijn, bestaat geen tijd. Op de grijze achtergrond, om het bed heen, staat haar vertwijfelde en angstige familie

Hedwig's ziel schrikt en maakt een wild geluid als ze ziet wie of wat haar grijpt. "Nee...nee...ik wil niet..." krijst Hedwig's ziel.

De Dood heeft haar stevig vast bij de nek. "Je bent een glipper, Hedwig. Het stond helaas niet exact vast of je sterft of blijft leven, maar ik vertrouw op de dokter...die niks meer voor je kan doen. Dus ik neem je mee naar Het Hiernamaals. Maak het mij niet moeilijk nu. Daar kan ik zo slecht tegen!" broemt De Dood.

De grafstem van De Dood werkt altijd...meestal...kalmerend. Vrij van oordeel of verwijten achteraf. Maar nu...werkt het niet.

Hedwig's ziel grijpt de handen van De Dood stevig vast, om de greep om haar nek te verlichten. Ze spartelt heftig tegen. Dat maakt De Dood niet vaak mee. Misschien eens per twee of drie eeuwen. Hij is dan ook zeer verbaasd.

"Ik heb nog zoveel om voor te leven." pleit Hedwig's ziel wanhopig voor haarzelf. Eigenlijk is ze al zo goed als dood, dus grijpt ze elke strohalm verbeten aan. Langzaam kijkt De Dood vanuit hun dimensie rond in de ziekenhuiskamer. "Ik zie een paar zielen in jouw familie die zich spoedig bij mij zullen melden...Dus hoezo 'nog zoveel om voor te leven'?"

De Dood houdt Hedwig nu met één hand vast en omhoog en zoekt op zijn lijf naar iets...Hij heeft ergens ineens een zwarte, ouderwetse

donkere telefoon vandaan gehaald, legt het apparaat op een vesnterbank en draait aan de draaischijf, wat een eeuwigheid lijkt te duren, en wacht. Hij krijgt blijkbaar verbinding en roept vervolgens hard in de hoorn.

"Morty!" roept De Dood, zo hard, alsof hij het tegen een doof iemand heeft. Er klinken wat warrige geluiden terug uit de hoorn. "Morty! Schiet op...kom hierheen en neem het Boek der Doden mee...Waar?...Euhh...Op m'n nachtkastje?...Niet?...De keukentafel dan?...kijk goed. Groot zwart dik boek. Zoals jij bent...maar dan als een boek." zucht De Dood ongeduldig door de ouderwetse bakelieten telefoon.

Dan...Vanuit het niets opent zich een deur. De deur naar Het Hiernamaals? Nee...dit deurtje is alleen voor personeel. Een wat dikkig mannetje verschijnt. Hij ziet er niet bepaald charmant uit, deze Morty. Eerder alsof hij ernstig ziek is...lijkbleek, wat blauwig zelfs. Logisch ergens. Hij is het hulpje van De Dood. Hij mag met het Boek rondslepen en bij tijd en wijlen de zeis van De Dood vasthouden. Morty lacht keihard mee met de grappen van De Dood. En af en toe maakt hij zelf ook dodelijk leuke one-liners. Hij is de sidekick van De Dood. Hij draagt een slonzig zwart jasje, een slonzige zwarte sjaal en een zwarte broek. Het enige dissonante kledingstuk is eigenlijk zijn zwart-wit gestreepte shirt...met horizontale banen...

Ja, dat is Morty; een decadente en trage geest, gevangen in een onmogelijk lichaam, met een hart van blad-goud.

"Ja, Meester...ik ben er...mét Het Boek der Doden." klinkt Morty ietwat buiten adem. "Dat duurde lang zat, in ieder geval." moppert De Dood ongeduldig. "We hebben een 'glipper' hier."

De Dood schetst gelijk de situatie. Morty's ogen worden groot. "Aha, een 'glipper'." herhaalt hij lichtjes hijgend De Dood.

"En wat moet ik nu doen dan?" klinkt het daarna vrij droog uit zijn mond. De Dood kijkt licht geïrriteerd naar Morty.

"Ik weet haast zeker..." zei De Dood, terwijl hij Hedwig's ziel indringend aankeek. "...Dat hier een paar zielen zijn, die binnenkort ook bij ons komen...Opa daar had volgens mij een zwak hart. Check het even, wil je." grijnst De Dood, zeer zeker van zijn dodelijke zaakjes.

Morty bladert omslachtig door het enorm dikke boek en kijkt om en om, op haast perverse wijze, zijn Meester en Hedwig's ziel aan. Bij elke zware bladzijde likt hij aan zijn dikkige vingers...tot groot ongenoegen en zijn afschuw van De Dood. "Wees niet te walgelijk, Morty." zegt De Dood dan ook met een lichte afkeur in zijn stem.

Morty draait wat onnozele rondjes met zijn hoofd. Een soort tic? Plots lichten zijn oogjes op.

"Ah, hier...Hedwig's familie." roept Morty triomfantelijk. "Als Hedwig's ziel, hierna Hedwig te noemen, met ons mee gaat...eens zien wat er dan daarna gebeurt..." lispelt Morty wreed.

"Ehhh...Opa sterft van de schok, van Hedwig's dood waarschijnlijk. Oma sterft kort daarop omdat opa er niet meer is...natuurlijk.

Hedwig's man drinkt zich dood en één van haar kinderen pleegt zelfmoord daarna....van ellende....denk ik...De familie van Hedwig is een echte hofleverancier van zielen...hahaha..." Morty lacht als een varken dat gekeeld wordt. Hij slaat het Boek met een stevige klap dicht. Het dichtslaan van het boek dondert als rollend onweer voort in deze parallel-realiteit tussen leven en dood.

De Dood kijkt nog eens rond in de sterfkamer. Eigenlijk zit hij niet te wachten op al dat extra werk straks. Het was geen grapje wat hij tegen Het Leven zei. Iedereen gaat tegenwoordig dood. Het is zo druk dat zelfs vele zielen in de wereld blijven rondhangen...wat weer slecht is voor de doorstroming...voor de cyclus...voor de voortgang der dingen op een plek zoals de Aarde. Kortom...het is slecht voor de dodelijke zaken.

De Dood denkt diep na. En is blijkbaar tot een besluit gekomen. "Morty...scheur die bladzijde eruit...van Hedwig...en haar familie." zei De Dood ineens. "Hier zal niemand dood gaan vandaag."

Hedwig's ziel stopt abrupt met spartelen. Op één of andere manier heeft haar verzet geholpen? Morty kijkt alsof hij de doden ziet opstaan.

"Maar...maar...het is ons werk om de zielen van de doden mee te nemen, Meester..." protesteert Morty tevergeefs.

"Hedwig is een 'glijper', waarde Morty . Dus kan ze net zo goed in leven blijven." antwoordt De Dood statig.

"Maar in Het Boek der Doden staat..." probeert Morty nog.
"Ik ken het Boek der Doden." dondert De Dood plotseling. Morty krimpt ineen. "Ik heb het zelf geschreven...Vanochtend zelfs nog een paar fijne dodelijke regels....Hedwig's dood zelf staat er niet in vermeld...alleen de nasleep van haar dood...maar níet haar eigen dood. Mijn besluit staat vast. Ze leeft...sterker nog, Ze blijft nog heel lang leven. Ik maak je beter, Hedwig. Dat is mijn oordeel. Ik heb gesproken...of eerder gezegd...hier zwijg ik." roept De Dood. En Morty scheurt met tegenzin en tergend langzaam de bewuste bladzijde uit het Boek der Doden.

De Dood werpt Hedwig's ziel met kracht terug in haar lichaam. Hedwig komt enkele tellen daarna ineens overeind in haar voormalige sterfbed en hapt naar lucht. Haar familie schrikt zich...dood.

Hedwig zelf ziet er binnen enkele tellen weer kerngezond uit...kleur op haar wangen...licht in haar ogen. Iedereen is in shock en valt huilend en absoluut verbaasd over haar en elkaar heen.

De binnenstormende dokter, met crashcar-aanhang in zijn kielzog, staat helemáál perplex. Hij had haar nog geen vijf minuten geleden eigenlijk, tussen de regels door, min of meer opgegeven. Eigenlijk wil hij bij Hedwig komen met zijn stethoscoop in zijn hand...hij laat het maar. "Alle waardes...alle uitslagen...alles wees op een onvermijdelijke dood...binnen een paar uur...dit kan gewoon niet."

zei de dokter, terwijl hij naast Hedwig's emotionele vader staat.

"Ach, dok...maak je niet druk." antwoordt de oude man emotioneel en ook blij en opgelucht. "De Dood heeft een stapje opzij gezet...God weet waarom." Dan pakt hij de dokter bij de schouder en kijkt hem ernstig aan.

"Soms heeft de mens genoeg aan een kruimeltje hoop om een leven lang voldaan te zijn." zei de oude man op indringende wijze tegen de verbijsterde arts. En opa voegt zich weer bij zijn uitbundige familie.

De dokter verlaat verbaasd, maar met een kleine glimlach de kamer. In de deur ziet hij Hedwig zoekend naar een bepaalde hoek in de kamer kijken.

"Dank U. Dank U wel." roept Hedwig verschillende malen richting de hoek in de kamer...maar blijkbaar wel in het niets. De dokter kijkt ook even naar die hoek. Hij ziet de gordijnen vanuit het niets een momentje bewegen...en dan weer volkomen stil hangen. Het raam is dicht...

Voor een paar seconden heeft de dokter oogcontact met de inmiddels weer kerngezonde Hedwig. Ze kijkt hem intens en vol levenslust blij aan. De dokter knikt kort en verlaat de kamer. Buiten op de gang vraagt hij zich af wat hier nu net gebeurd is. Van ten dode opgeschreven naar springleven. Een wonder is zo onlogisch.

De dokter wrijft in zijn vermoeide ogen en leunt tegen de muur.

"Het kan gewoonweg niet..." mompelt hij nog, en hij verdwijnt stilletjes naar zijn kantoor. Om waarschijnlijk eindeloos te staren naar uitslagen, waardes en diagnoses...en om alles uit te sluiten wat eventueel een aanwijzing of bewijs van een wonder zou zijn.

Op een dag zal de dokter, die zeker vol goede wil is, begrijpen dat het onverklaarbare soms onverklaarbaar wil blijven.